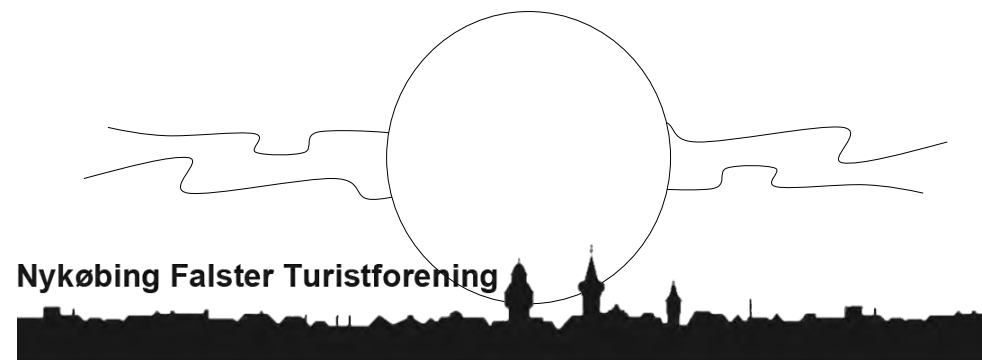

Fællessang

Ned Solnedgang

vintjenesten

GULDBORGSUNDVALSEN 0

Har Guldborgsund du set en forårmorgen,
når solens skin har brudt det tætte tågeslør
og drysser guldglimt i de blanke strømme,
som evigt skiller vore sydhavsøer -
og har du hørt de muntre roersange,
som klinger i en sommeraftenstund?
- så aner du måske, hvorfor vi aldrig glemmer,
at vi har hjemme ved det skønne GULDBORGSUND.

Har du mon sejlet gennem Guldborgbroen,
som højt sig hæver mellem sundets tvillingbyer.
Gik du en sommerdag langs Hamborgskoven
og drømte om det store eventyr.
Har ømme ord, du hvisket til en pige,
når månelampen lyste blank og rund.
- så aner du måske, hvorfor vi aldrig glemmer,
at vi har hjemme ved det skønne GULDBORGSUND.

Står hånd i hånd I her en stille aften,
når lys bli'r tændt i Falsters glade hovedstad
og tusind stjerner spejler sig i vandet,
så vil dit hjerte banke dobbelt glad.
Mens alt omkring dig ånder fred og skønhed,
du kysser blidt den bløde pigemund.
- så aner du måske, hvorfor vi aldrig glemmer,
at vi har hjemme ved det skønne GULDBORGSUND.

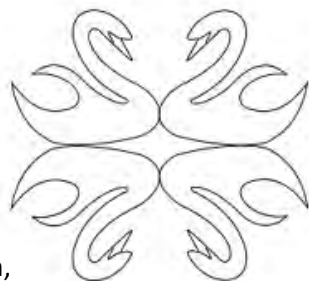
Tekst: Agnes Aalykke
Mel. :Poul Werner

Guldborgsundvalsens	0
Barndommens Land	1
Danmark, nu blunder den lyse nat	2
Den danske sang	3
Der er et yndigt land	4
Du danske sommer jeg elsker dig	5
En lille sang om vor by	6
Go'nu nat	7
Hvor smiler fager den danske kyst	8
Hymne til Guldborgsund	9
I Danmark er jeg født	10
Livstræet	11
Lolland Falster Love Song	12
Noget om stjernefangst	13
Regnvejrsdag i november	14
Se dig ud en sommerdag	15
Solen er så rød mor	16
Sommer og sol	17
Stille hjerte sol går ned	18
Venner ser på Danmarks kort	19
Visen om atten svaner	20

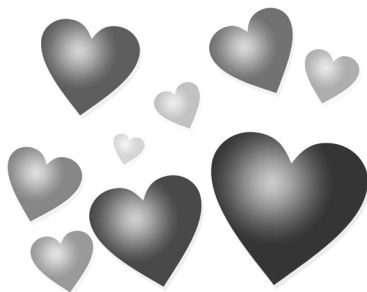
Visen om atten svaner 20

Melodi: Benny Andersson/Björn Ulvåus - Tekst: Poul Sørensen

Og jeg drømte om atten svaner i nat
og såmænd også lidt om dig.
Og du bad mig om atten kys i min drøm,
og jeg gad ikke sige nej.
Min ven, lad mig vide, om du kunne lide
hvis jeg bare var vågnet, da jeg drømte du kom,
så du ingenting fik bedt mig om.

Jag had' set dig en gang fra vindu't i går,
men du så ikke mig, min ven.
Jo, du kom skam forbi mit vindu' i går,
men forsvandt så, gud ved hvorhen.
Min ven, lad mig vide, om du kunne lide,
hvis jeg havde slå't vinduet op en-to-tre,
og du så, der var en at se.

Og min drøm nu i dag, den regner det i,
så jeg gir dig min paraply.
Under den er du tryk, i læ og i ly
for hver eneste utæt sky.
Min ven, lad mig vide, om du kunne lide,
hvis jeg blot lod det regne, så du stod der konfus
lisså våd som en druknet mus.

Men jeg drømte om atten svaner i nat,
og såmænd også lidt om dig,
og du bad mig om atten kys i min drøm,
og jeg gad ikke sige nej.
Min ven, lad mig vide, om du kunne lide,
hvis jeg bare var vågnet, da jeg drømte du kom,
så du intet fik bedt mig om.

Barndommens Land 1

Benny Andersen

Barndommens land.
Tidens mælketand.
Verden er ny for dit øje.
Folk er to-tre meter høje
så de må bøje sig
ned til dig.

Fluen er blå.
Kilder på min tå.
Og et par myrer du kender
hygger sig på dine hænder.
Skrubtudsen tisser en tår
før den går.

Solen er varm.
Stikker på din arm
ligesom hvepse og bier.
De er så gale. De svier.
Regnormen føles så blød.
Den er sød.

Slog du dit ben
på en kampesten?
Kom - lad mig puste på skrammen.
Vi skal ha lappet dig sammen.
Du må vist hellere få
plaster på.

Verden er stor.
Kaldes 'Moder Jord'.
Der findes børn der må flygte,
men du har intet at frygte.
Ingen skal mishandle dig --
håber jeg.

Græsset er højt
som et fuglefløjt.
Solen er ude af syne.
Putter sig under sin dyne.
Gaber måske - lissom du -
sover nu.

Barndommens land.
Nu er jeg en mand.
Tit har jeg lyst til at love
solskin og dejlige skove.
Men der er lang vej igen.
Sov, min ven.

Danmark, nu blunder den lyse nat 2

1 Danmark, nu blunder den lyse nat
bag ved din seng, når du sover.
Gøgen kukker i skov og krat,
Vesterhavet og Kattegat
synger, imens det dugger,
sagte som sang ved vugger.

2 Danmark, du vågner med søer blå,
mætte som moderøjne.
Alt, hvad i dine arme lå,
lader du solen skinne på,
ser, hvor det yppigt glider
frem af forgangne tider.

3 Lærker, som hopped af æg i vår,
svinder i himlens stråler.
Tonerne ned med lyset går,
samme sang som i tusind år.
Lykken fra glemte gruber
klinger af unge struber.

4 Hyldene dufter i stuen ind
ude fra Danmarks haver.
Kornet modnes i sommervind.
Hanegal over lyse sind
stiger bag gavl og grene,
hvæset som kniv mod stene.

5 Køer og heste og får på græs
hen over brede agre,
åbne lader for fulde læs,
sejl, som stryger om klint og næs,
byger, som går og kommer, -
det er den danske sommer.

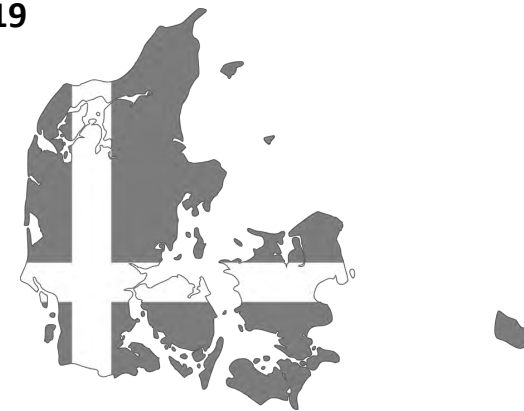
6 Pigernes latter og lyse hår,
leg, som får aldrig ende,
øjnene blå som vand i vår
mildt om et evigt Danmark spår,
sol over grønne sletter,
lykke og lyse nætter.

Thøger Larsen 1914

Venner, ser på Danmarks Kort 19

Venner, ser på Danmarks kort;
ser, så I det aldrig glemmer,
til hver plet har fået stemmer,
thi det fædreland er vort!
Målt med verden er det lille -
derfor ingen plet at spilde!
Målt med hjertet er det stort -
der er Danmarks saga gjort!

Disse øer, store små,
dette fastland, disse vige,
disse kyster, krumme, lige,
som dit øje hviler på -
disse skove, bakker, heder,
de har været voksesteder
gennem vinter, gennem vår,
for vort folk i tusind år.

- Danmark mellem hav og hav
har ej stærke fjeldes væрге;
få og små er vore bjerge,
klint og klit er skør og lav.
Men des længer' kan vi skue
over markens lærketue,
følge desto mere frit
fugle-sving og sole-ridt!

- Venner ser på Danmarks kort,
ser, så aldrig I det glemmer!
til hver plet har fået stemmer,
klingende snart blødt, snart hårdt!
til I ender med at bede:
skærme Gud vor gamle rede -
skænke os et Danmarks kort,
hvor alt dansk igen er vort!

Udtog af Chr. Richardts store digt:

Vort Land i 72 strofer

Stille, hjerte, sol går ned 18

*Tekst: Jeppe Aakjær, 1912
Melodi: Thomas Laub, 1915*

Stille, hjerte, sol går ned,
sol går ned på heden,
dyr går hjem fra dagens béd,
storken står i reden.
Stille, stille, hjerte, sol går ned.

Tavshed over hedesti
og langs veje krumme.
En forsinket humlebi
ene høres brumme.
Stille, stille, hjerte, sol går ned.

Viben slår et enligt slag
over mosedammen,
før den under frytlens tag
folder vingen sammen.
Stille, stille, hjerte, sol går ned.

Fjerne ruders østerpå
blusser op i gløden,
hede damme bittesmå
spejler aftenrøden.
Stille, stille, hjerte, sol går ned!

Den danske sang 3

Carl Nielsen 1926

Den danske sang er en ung blond pige
hun går og nynner i Danmarks hus,
hun er et barn af det havblå rige
hvor bøge lytter til bølgers brus.
Den danske sang når den dybest klinger,
har klang af klokke, af sværd og skjold.
Imod os bruser på brede vinger
en saga tone fra hedenold.

Al Sjællands ynde og Jyllands vælde,
de tvende klange af blidt og hårdt,
skal sangen rumme for ret at melde
om, hvad der inderst er os og vort.
Og tider skifter, og sæder mildnes,
men kunst og kamp kræver stadig stål,
det alterbål, hvor vor sjæl skal ildnes
det flammer hedest i Bjarkemål.

Så syng da, Danmark, lad hjertet tale,
thi hjertesproget er vers og sang,
og lære kan vi af nattergalen,
af lærken over den grønne vang.
Og blæsten suser sin vilde vise,
og stranden drøner sit højtidskvad,
fra hedens lyng som fra stadens flise
skal sangen løfte sig ung og glad.

Der er et yndigt land 4

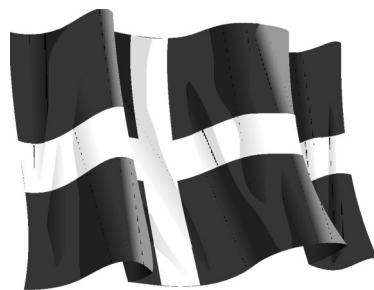
*Tekst: Adam Oehlenschläger, 1823
Melodi: H. E. Krøyer, 1835*

Der er et yndigt land,
det står med brede bøge
nær salten østerstrand
nær salten østerstrand.
Det bugter sig i bakke, dal,
det hedder gamle Danmark,
og det er Frejas sal,
og det er Frejas sal.

Der sad i fordums tid
de harniskklædte kæmper,
udhvilede fra strid
udhvilede fra strid.
Så drog de frem til fjenders mén,
nu hvile deres bene
bag højens bautasten,
bag højens bautasten.

Det land endnu er skønt,
thi blå sig søen bælter,
og løvet står så grønt
og løvet står så grønt.
Og ædle kvinder, skønne mø'r
og mænd og raske svende
bebo de danskes øer,
bebo de danskes øer.

Hil drot og fædreland!
Hil hver en danneborger,
som virker, hvad han kan
som virker, hvad han kan!
Vort gamle Danmark skal bestå,
så længe bøgen spejler
sin top i bølgen blå,
sin top i bølgen blå.
Vort gamle Danmark skal bestå,
så længe bøgen spejler
sin top i bølgen blå,
sin top i bølgen blå

Sommer og sol 17

Sommer, sommer og sol.
Havet og blæsten og duft af kaprifol.
Sommer, sommer og sol.
En himmel så blå som viol.

Når alting bli'r for kedelig,
eller dagen bli'r for grå.
Så bruger jeg min lille hem'lighed.
En tosset lille remse jeg har hittet på,
som handler om det bedste jeg ved.
Sommer, sommer og sol.
Havet og blæsten og duft af kaprifol.
Sommer, sommer og sol.
En himmel så blå som viol.

Om morgen' når jeg vågner
og går hen og kikker ud,
så kan det ske at regnen øser ned.
Så smiler jeg og nynnerr glad en melodi,
som handler om det bedste jeg ved.
Sommer, sommer og sol.
Havet og blæsten og duft af kaprifol.
Sommer, sommer og sol.
En himmel så blå som viol.

Når vintermørket sænker sig,
og alt er gråt i gråt.
Så smiler jeg trods alt, fordi jeg ved.
Det hjælper med en remse med banale små ord,
som handler om det bedste jeg ved.
Sommer, sommer og sol.
Havet og blæsten og duft af kaprifol.
Sommer, sommer og sol.
En himmel så blå som viol.

Sommer, sommer og sol.
Havet og blæsten og duft af kaprifol.
Sommer, sommer og sol.
En himmel så blå som viol.

P.M

Solen er så rød mor 16

Carl Nielsen | Harald Bergstedt

Solen er så rød, mor
og skoven bli'r så sort
Nu er solen død, mor
og dagen gået bort.
Ræven går derude, mor
vi låser vores gang.
Kom, sæt dig ved min pude, mor
og syng en lille sang.

Himlen er så stor, mor
med klare stjerner på
Hvem monstro der bor, mor
på stjernen i det blå ?
Tror du det er drenge, mor
der kigger ned på mig ?
Og tror du de har senge, mor
og sover li'som jeg?

Hvorfor bli'r det nat, mor
med kold og bitter vind ?
Hør den lille kat, mor
den mjaver og vil ind!
Mågerne og ternerne
har ingen sted at bo.
hør, nu synger stjernerne,
de synger mig til ro!

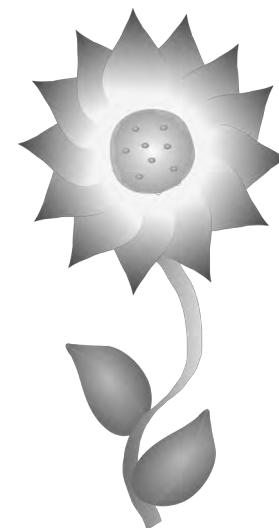
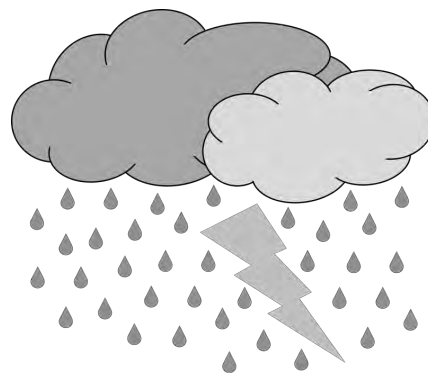
Du danske sommer, jeg elsker dig 5

Melodi: Otto Mortensen 1932 - Tekst: Thøger Larsen 1923

Du danske sommer, jeg elsker dig,
skønt du så ofte har sveget mig.
Snart kolde farver i sky og vand,
snart nøgne piger ved hver en strand.
Mer, mer, mer
jeg dog dig elsker, hver gang du ler.

Du er i sindet jo lunefuld,
dog hjertet inderst er pure guld,
et eventyr er dit glade navn,
og blomster lyser ud af din favn.
Korn, korn, korn
i drømme gror under månens horn.

Når dine bølger mod bredden gik,
beruset blå som gudinders blik,
en ungdom jubled' din lovsang ud,
kun klædt i solskin og brunet hud.
Ned, ned, ned
til dåb i glemsel og evighed!

Og når du strakte med åbent sind
de lyse nætter i himlen ind,
imens det dufted' af hyld og hø,
vi bad: lad drømmen dog aldrig dø!
Ak, ak, ak!
Vort hjerte svulmed' af tro og tak.

Og stundom ud af din fulde glød
sprang lyn fra skyen i jordens skød,
og tordenlatter og tordenregn
din trolddom spændte fra egn til egn.
Vild, vild, vild
er, skønne sommer, din kraft og ild.

Du danske sommer, min hilsen tag,
du lyse nat og du lyse dag!
Går tit du kold over landet hen,
jeg ved, du kommer, dog hed igen!
Ja, ja, ja,
jeg ved, dit hjerte er guld endda.

En lille sang om vor by. 6

Melodi: Nu piber alle fløjter.

En yndig plet jeg kender en underdejlilig by
omflydt af Guldborgsundets stille vove
så smukt og så idyllisk den ligger gemt i ly
omkranset af de lyse bøgeskove...

Vel er der mange steder mer prangende på jord,
en vores lille ringe by ved sundet,
men kærligheden til den dybt i mit hjerte bor
nej, aldrig jeg en bedre plet har fundet...

Der leved jeg min barndom og ungdoms fagre år,
der lærte jeg min moders sprog at tale,
her lærte jeg at elske den lyse danske vår,
mit fagre land med bakker og med dale...

Ja skønt her er om våren, når skoven smykket er,
med myriader hvide anemoner,
det er som tusind øjne livsaligt mod mig ler,
og smiler op mod bøgens lyse kroner...

Når morgensolen stiger op over Falsters land,
og spreder solglans over vores skove,
da intet sted i verden så skønt jeg finde kan
som byen her ved sundets blanke vove...

Og smukt der er ved havnen en sommeraftenstund,
når sol går ned bag Smålandshavets bølger,
mens nattergalen synger i mørke bøgelund,
den lille sanger hjertets attrå følger...

Og skumringen sig sænker og sundet ligger tyst,
mens månen langsomt over bølgen stiger
og spreder ud sin sølvglans, så kønt fra kyst til kyst,
som om man var i eventyrets riger...

En travetur i skoven en dag i efterhøst,
er som et syn fra selve Edens have,
er man lidt trist i sindet, der kan man finde trøst,
ved synet af naturens rige gave...

Ja, byen vil vi elske så længe hjertet slår,
og når engang den sidste stund oprinder,
vi ønsker det må blive en dejlig dag i vår,
med fuglesang og blomstrende Kærminder...

Se dig ud en sommerdag 15

Se dig ud en sommerdag,
når de bønder tromler:
Land æfor og by æbag,
lærkesang og humler,
byg i skred og bær i blost,
barneleg om frønnet post,
rugens dræ med duft af most
i drift om brede gårde!

Danmark er et lidet land,
strakt fra nord til sønder,
har dog brød til alle mand,
købstadfolk som bønder.
Rugen med det svulne knæ
vokser langt i bakkens læ,
humlekop og pæretræ
får sol mod hvide gavle.

Færgen med det brede bryst,
klædt i stål og plade,
pløjer vej fra kyst til kyst
over bælters flade.
Kobberspir og tag af tegl
ser sig selv i havets spejl,
langvejs ude hvide sejle
mod grønne øer bovner.

Toget stønner tungt af sted,
højt sig røgen løfter,
plagen står ved vangeled,
slår sig løs og snøfter.
Hyrden kobler sine kø'r,
aftensuk i siv og rør,
fra den åbne smededør
går lange skumrings-gnister.

Slider byen, danske mand,
alt for stærkt din trøje,
tag et mål af Danmarks land
fra dets egne høje:
Synet, fjernt af banker lukt,
bliver frit mod bælt og bugt
stemningsfyldt som hejreflugt
om kvæld, når sol går under.

Tekst: Jeppe Aakjær, 1904

Melodi: Carl Nielsen, 1917

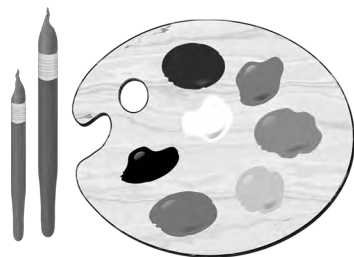
Regnvejrdsdag i november 14

Melodi: Pia Raug
Tekst: Ebba Munk Pedersen

Jeg vil male dagen blå
med en solskinsstribе på
vælge lyset frem for skyggen
gi' mig selv et puf i ryggen,
tro på alting, selv på lykken
Jeg vil male dagen blå.

Jeg vil male dagen gul,
solen som en sommerfugl
sætter sig på mine hænder
alle regnvejrdsdage ender
der står "Maj" på min kalender
Jeg vil male dagen gul

Jeg vil male dagen rød
med den sidste roses glød
jeg vil plukke kantareller
løvetand og brændenælder
leve i det nu, der gælder
Jeg vil male dagen rød.

Jeg vil male dagen grøn
dyb og kølig - flaskegrøn
sætte tændte lys i stager
glemme rynker, dobbelthager
håbe på mit spejl bedrager
Jeg vil male dagen grøn

Jeg vil male dagen hvid
nu hvor det er ulvetid
købe franske anemoner
for de sidste tyve kroner
lytte til Vivaldis' toner
Jeg vil male dagen hvid

Jeg vil male dagen lys
strege ud og sætte kryds
jeg har tusind ting at gøre
klokken elleve-femogfyrre
blev november hængt til tørre
Jeg vil male dagen lys

Go' nu nat
og gå nu lige hjem
mens du stadig er ved dine fulde fem.
Jeg ved godt at på din vej
lurer fristelser på dig
- - - -(nynnes)
go' nu nat
og gå nu lige hjem.

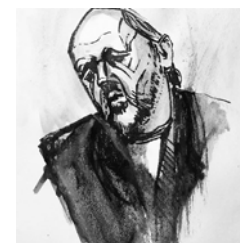
Go' nu nat
og gå nu lige hjem.
Der er dem, der holder dørene på klem.
Jeg ta'r hele døren a'
venter på dig nat og da'
- - - -(nynnes)
go' nu nat
og gå nu lige hjem.

Go' nu nat
men gå nu ikke bort.
Vi har livet for os, selv om det er kort.
Vi skal dele tykt og tyndt.
Bare se at få begyndt -
vi er her ikke kun til pynt
Go' nu nat
og gå nu lige hjem.

Go'nu nat 7

Go' nu nat
og gå nu lige hjem
eller skævt - når bare du når uskadt frem.
Kig på månen - den er hal'
som en knækket æggeskal
- - - - (nynnes)
go' nu nat
og gå nu lige hjem.

Vi har sunget
vi har grædt, vi har grint.
I flere timer har vi haft det smadderfint.
Det gi'r no'et at tænke på
nu da timerne bli'r små
- - - - (nynnes)
go' nu nat
og gå nu lige hjem.

Povl Dissing

Hvor smiler fager den danske kyst 8

Hvor smiler fager den danske kyst
og breder favnen, når solklar bølge.
Og sommerskyer og skib med lyst
står sundet ind i hinandens følge,
og Kronborg luder
ved Sjællands port
mod hvide skuder –
hvor lyst! hvor stort!

Mod søen stunded vor sjæl tilforn.
Men bølgen brød med en røst derude
som vindens rislen i Danmarks korn –
da vendte mangan på ny sin skude.
Den grønne ager
på Sjællands bryst!
hvor smiler fager
den danske kyst!

Den danske mark i en bølgen går
som åndedræt af en venlig kvinde.
Sødt gynger byggen sit silkehår,
og rugen ånder med sol i sinde,
og vinden iler
til hvedens bryst.
Hvor fager smiler
den danske kyst.

Der driver høduft med krydret vind.
Igennem engen en å sig slynger.
Og lærken ringer skærsommer ind,
mens vilde blomster ved grøften gynger.
Gravhøje kroner
det grønne land.
Hvor skønt fortoner
sig sø og strand.

Alvorlig taler ved alfarvej
med grønsvær tækket de gamles grave.
Henfarne slægter – forglem dem ej!
i arv de gav dig en ædel gave.
Henfarne slægter
i landets marv
sig ej fornægter.
Bevar din arv.

Hvad hånden former er åndens spor.
Med flint har oldbonden tømret, kriget.
Hver spån, du finder i Danmarks jord,
er sjæl af den, der har bygget riget.
Vil selv du fatte
dit væsens rod,
skøn på de skatte,
de efterlod.

Men du, der søgte mod fremmed strand,
de gamle lig, som mod søen stunded,
hver gang du genser det gamle land,
skal sande, her blev dit hjerte bundet.
Thi dybe minder
og gammel agt
og milde kvinder –
hvor har de magt!

Johannes V. Jensen/Oluf Ring

Noget om stjernefangst 13

Halfdan Rasmussen/Mogens Jeremiin Nissen

1. Natten er så stille
som en lille fugl der tier.
Det er ikke ilde
med en sådan stille stund.
Tusind blanke bølgers
spilledåsemelodier
toner ind mod kysten
fra det åbne Øresund.

2. Bølgerne er kolde
og i månelys formummet.
Månens lille jolle
driver stille ind på land,
ta'r en blå konkylie
med og stævner ud i rummet.
På den øde mole
står en lille, salig mand.

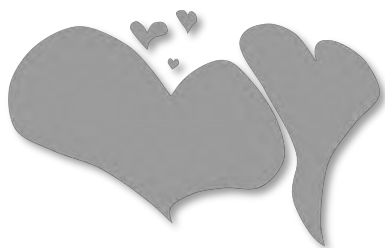
3. Det er mig, der står der.
Jeg har stjernesrud i lommen.
Himmelske akkorder
fylder hjertets stilhed ud.
Den jeg står og venter
på er endnu ikke kommen.
Hun går nemlig osse rundt
og fanger stjernesrud.

4. Se, hun vandrer roligt
på en spinkel månestribe,
møder mig fortroligt
med et kys som siger pling!
Ta'r et lille stjernesrud
og putter i min pibe,
hvor der bor en lille sol,
som fylder ingenting.

5. Alt hvad jeg kan sige
er hurra! - men ganske stille,
mens min søde pige
lægger øret til min mund.
Og jeg hvisker atter
et hurra, der er så lille
som det sagn om Abraham,
der sad i Mamrelund.

6. Sådan går vi begge
gennem mange tusind nætter,
hvor de grønne hække
dufter sødmefyldt af maj.
Alle vores stjernesrud
har himmelske dubletter,
så hvis du vil ønske,
er der osse et til dig!

Lolland Falster Love Song 12

Hvor Østersøen bruser,
Og slikker kystens rand.
Hvor vestenvinden suser,
Henover by og land.
Der ligger Lolland Falster,
Med Danmarks bedste strand.
Lolland Falster sydhavsøer,
Bedste sted i Danmarks land.

Den største ø er Lolland,
Der sukkerroer gror.
Er fladere end Holland.
Har Danmarks bedste jord.
Her byggede de skibe,
Som rundt på havet for.
Lolland Falster sydhavsøer,
Bedste sted på denne jord.

På Falster kan man sige,
Den Danmarks ende har.
Og bag det lange dige,
Marielyst er klar.
Der ligger sommerhuse,
Som perler på en snor.
Lolland Falster sydhavsøer,
Jeres skønhed den er stor.

Når morgensolen stiger,
På Falster går i land.
Så kulden langsomt viger,
Den varmer alle mand.
Den højt mod skyen rejser,
Snart Lolland skimtes kan.
Lolland Falster sydhavsøer,
Spejles i det klare vand.

Her er vi glade sjæle,
På vores egn vi tror.
Ved fortid ej vi dvæle.
Vi har en fremtid stor.
Her trives optimismen,
Den i os alle bor.
Lolland Falster sydhavsøer,
I er vores far og mor.

Tekst/Musik
Leif Jensen/Lise Sanders

HYMNE TIL GULDBORGSUND 9

Tekst/Musik: John Nehm/Povl Dissing

Vilde svaner flyver over Guldborgsund,
under skyer- som bli'r kysset mildt af solen.
På en sten i sundet sidder for en stund
en agtværdig skarv og kigger ind på molen,
hvor tre både vugges blødt,
af en bølge, som har mødt
kåde briser ude over
- Guldborgsund.

Inde i det gamle hule piletræ
kan du se en meget yndig fuglerede.
Vinden komponerer strofer for hvert kræ
og et lærkepar, de danser allerede.
På en mark der står en ko,
og en hest, ja, måske to,
mens en coaster glider ud af
- Guldborgsund

Natten slukker dagens allersidste brand,
skruer pæren i, og tænder for sin måne.
Stjerner blinker til den mensketomme strand,
og i øst begynder det så småt at blåne.
Et forsinket fugleskrig,
bryder nattens trylleri,
månestrålen krøller blidt på
- Guldborgsund.

Dagen tumler ud af østens dynevår,
slikker himlen blå for pæne hvide skyer,
strækker sig på samme måde, som i går,
og får øje på de morgenstille byer,
hvor en tørstig får en øl,
medens bølger bli'r til sølv,
dagen smiler vågent over
- Guldborgsund.

I Danmark er jeg født 10

I Danmark er jeg født, der har jeg hjemme,
der har jeg rod, derfra min verden går.
Du danske sprog, du er min moders stemme,
så sødt velsignet du mit hjerte når.
Du danske friske strand,
hvor oldtids kæmpegrave
står mellem æblegård og humlehave,
dig elsker jeg! - Danmark, mit fædreland!

Hvor reder sommeren vel blomstersengen
mer rigt end her, ned til den åbne strand?
Hvor står fuldmånen over kløverengen
så dejlig, som i bøgens fædreland?
Du danske friske strand,
hvor Dannebrogen vajer, -
Gud gav os den - Gud giv den bedste sejer! -
Dig elsker jeg! - Danmark, mit fædreland!

Engang du herre var i hele Norden,
bød over England - nu du kaldes svag,
et lille land, - og dog så vidt om jorden
end høres danskens sang og mejselslag.
Du danske friske strand, -
plovjernet guldhorn finder. -
Gud giv dig fremtid, som han gav dig minder!
Dig elsker jeg! - Danmark, mit fædreland!

Du land, hvor jeg blev født, hvor jeg har hjemme,
hvor jeg har rod, hvorfra min verden går,
hvor sproget er min moders bløde stemme,
og som en sød musik mit hjerte når!
Du danske friske strand
med vilde svaners rede,
I grønne øer, mit hjertes hjem hernede,
dig elsker jeg! - Danmark, mit fædreland!

H.C. Andersen/P. Schierbeck 1926 ell. H.Rung 1850

Livstræet 11

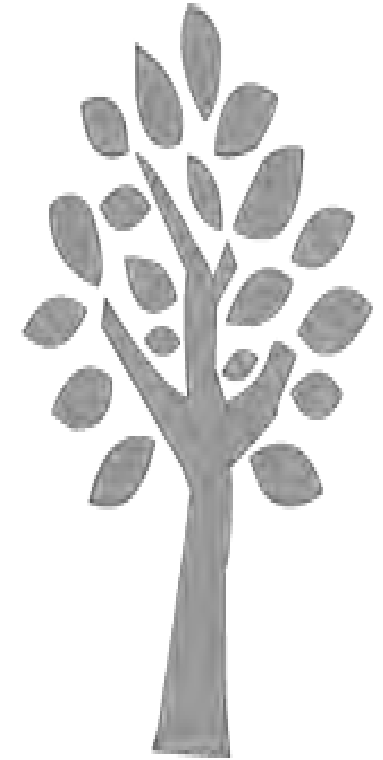
Der er så meget, der kan trykke
gøre dagen trist og grå
Se de folk der uden lykke
bare går og går i stå
Lad dem lege i livstræets krone
Lad dem føle, at livet er stort
lad dem skue de blå horisonter
og himmelhvælvingens port.

Der er så meget uden varme
uden ånd og uden liv
folk bliver fattige og arme
tænker kun på tidsfordriv.
Lad dem lege...

Der er så mange uden venner
uden kærlighed og kys
folk som ingen andre kender
hvor mon de skal finde lys?
Lad dem lege...

Der er så hård en kamp om magten
alle kæmper for sig selv
Er der ingen der har sagt dem
at de slår sig selv ihjel?
Lad dem lege...

Der er så mange, der er slaver
af sit job og af sin tid.
Hvorfor bruges vores gaver
uden tanke, uden vid?
Lad os lege i livstræets krone
Lad os føle, at livet er stort
lad os skue de blå horisonter
og himmelhvælvingens port.

Musik og tekst: Hans Holm/Erik Lindebjerg